

РЕШЕНИЕ

№ 4449

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9259** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Д. А. Б., представлявана от процесуалния си представител адв. И., срещу решение № 556 от 31.01.2024 г., постановено по НАХД № 6749 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 136 – ти състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 7247269, издаден от СДВР, с който на касатора Б., на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 100 лева, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Сочи като пропуск в ЕФ да се посочат сроковете за подаване на възражения пред директора на съответната структура на МВР и за обжалване на фиша пред компетентния съд – чл. 189, ал. 6 и ал. 9 ЗДвП. Твърди, че Б. е била лишена от възможността, или поне не се доказва такава възможност да е била осигурена, да посочи действителния извършител

на нарушението. Допълва, че СРС е следвало да установи фактите, от които се извежда изводът за повторност – кога е извършено нарушението, какво е по вид, кой е нарушителят и дали ЕФ е влязъл в сила. Излага съображения, че не става ясно дали използваното за контрол АТСС е било позиционирано в служебен автомобил на МВР или на участък от пътя. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменен ЕФ.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез юрк. М., оспорва касационната жалба, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно. Посочва, че при техническите устройства за контрол на скоростта, с който е издаден и процесния ЕФ, липсва субективен елемент и не могат да бъдат манипулирани, противно на твърдяното в касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален или под минималния размер, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 13.03.2023 г., в 13.31 часа, касаторът Б. е управлявала собствения си автомобил марка „С. И.“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица]до номер 118, с посока на движение от [улица]към [улица], като се е движела със скорост от 69 км/ч, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението е било заснето с преносима система за видеоконтрол № 11743ее, представляваща одобрен тип видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, която към датата на нарушението е преминала преглед за техническа изправност.

Решаващият състав е приел, че процесният електронен фиш съответства по форма и съдържание на изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП във вр. с § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) и в производството по налагане на санкция не е било допуснато формално нарушение. Въз основа на събраните доказателства съдът е обосновал извод, че касаторът Б. е извършила вмененото ѝ нарушение на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Приел е също, че нарушението е било извършено при условията на повторност, поради което и наложената санкция е законосъобразна и справедлива.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Правилен е изводът на СРС, че касаторът Б. е извършила нарушение чл. 21 ЗДвП. В ал. 1 на чл. 21 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават установената стойност в km/h. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от тази, установена в ал. 1: за населено място, извън населено място, автомагистрала и скоростен път, това се сигнализира с пътен знак (чл. 21, ал. 2 ЗДвП).

В разглеждания случай е установено, че Б. е управлявала лек автомобил със скорост 69 км/ч. или с 19 км/ч. над максимално разрешената скорост от 50 км/ч. за

населено място, което е установено и заснето с радар ARH CAM S1. Няма спор по това, че техническото средство е преминало през периодична проверка за техническа изправност, което се установява и с приетия Протокол № 67-СГ-ИСИС/17.05.2022 г. на Българския институт по метрология, в който коректно е описан процесният радар с идентификационния му номер, а именно №11743ее. По силата на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишение от 11 до 20 km/h - с глоба 50 лева. Според чл. 182, ал. 4 ЗДвП когато нарушението по ал. 1, т. 1 – т. 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – т. 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. Според определението, дадено в § 6, т. 33 от ДР на закона, „повторно нарушение“ е това, което е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същото по вид нарушение. Налице са предпоставките, за да се приеме, че процесното нарушение е извършено в условията на повторност. В обжалвания ЕФ изрично са посочени видът и номерът на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Видно от приложен по преписката справка-картон на водача, ЕФ Серия К № 4060932, за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, е издаден на 19.10.2020 г. и връчен на 13.08.2022 г. (платен). Същият не е бил обжалван и е влязъл в сила на 29.08.2022 г. Процесното нарушение е извършено на 13.03.2023 г., т.е. в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 4060932. Наложено наказание е в предвидения в закона абсолютен размер и не подлежи на корекция.

Съгласно чл. 189, ал. 4 ЗДвП при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Във второто изречение на ал. 4 на чл. 189 ЗДвП изрично е регламентирано минимално необходимото съдържание на ЕФ, което включва: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Нормата установява, че образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи. В ал. 5 - ал. 11 на чл. 189 ЗДвП е регламентирана специалната процедура за издаване, обжалване и влизане в сила на ЕФ.

При това неоснователно е възражението на касатора за допуснатото нарушение поради липса на посочване на това какви са сроковете за подаване на възражения пред директора на съответната структура на МВР и за обжалването му пред компетентния съд. В това административнонаказателно производство е неприложима разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 13 (предишна т. 10) ЗАНН, по отношение формата и съдържанието на санкционния акт. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само реквизитите посочени в чл. 189, ал. 4, второто изречение ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, собственикът на превозното средство, при управлението на което е извършено нарушението, разполага с две възможности -

в 14- дневен срок от получаване на електронния фиш да заплати глобата или да предостави в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 от същата разпоредба за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. В разглеждания случай такива данни не са посочени нито по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, нито в първоинстанционното или пък в касационното производство. В процесния случай правилно в електронния фиш е указано, че наказанието се налага на собственика на лекия автомобил Б..

Съдът установява, че е съставен протокол рег. № 4332р-17665/14.03.2023 г. по чл. 10 от Наредба № 8121з-532, в който конкретно е посочено мястото за контрол – [населено място], [улица]до номер 118; посоката на движение на МПС - от [улица]към [улица]; ограничението на скоростта в пътния участък - 50 км./ч. В преписката е приложена и снимка, от която е видно разположението на уреда. Няма никакво съмнение, че мобилното АТСС е било разположено временно на участъка от пътя. Ясно е, че режимът на измерване е бил „стационарен“, а не „в движение“, като това обстоятелство е отбелязано в протокола с буквата „С“. В съставения протокол са попълнени важните обстоятелства, имащи значение за изясняване на спора от неговата фактическа страна, а именно: номер на използваното АТСС, мястото на което е било разположено същото, ограничението на скоростта в участъка за движение, посоката на движение на МПС, времетраене на работния режим, брой установени нарушения. С оглед на това, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че системата, заснела процесното нарушение на 13.03.2023 г. в 13.31 часа е правилно експлоатирана, поради което и производството по ангажиране на административнонаказателна отговорност се е развило при спазване на установените процесуални правила.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че въззивният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80 (осемдесет) лева, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 556 от 31.01.2024 г., постановено по НАХД № 6749 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136 – ти състав.

ОСЪЖДА Д. А. Б. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разности в размер на 80 (осемдесет) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ